

dobri otac

ANTIĆ

GLASILO VICEPOSTULATURE

1-2

1983.

DOBRI OTAC ANTIĆ

GLASILO VICEPOSTULATURE

IZDAJE:

Franjevački samostan, Vrbanićeva 35
Zagreb

ODGOVORNI UREDNIK:

Fra Roko (Ivan) Tomić
Vrbanićeva 35, Zagreb

Telefon: (041) 446-906

Godišnja preplata 100 dinara

Časopis izlazi dozvolom crkvenih
i redovničkih poglavara

Svakog prvog četvrtka u mjesecu služi
se sveta misa za sve prijatelje, dobro-
činitelje i suradnike Vicepostulature.

Za sve što se u ovom Glasilu navodi
ili nazivlje »čudo«, »svetost«, »svetac«
i slično — to, u duhu crkvenih pro-
pisa, treba uzeti i razumjeti u našem
običnom ljudskom naičnu izražavanju.
O svemu ovom izreći će konačni sud

Sveta Crkva.

Tisk:

Tiskara »A. G. Matoš«, Samobor, Ma-
toševa 4

Nadležnim republičkim rješenjem list
»Dobri otac Antić« oslobođen je plaća-
nja osnovnog poreza na promet

Ukoliko vas zanima život i duhovnost DOBROG
OCA FRA ANTE ANTIĆA možete naručiti:

1. DOBRI OTAC ANTIĆ
Životopis napisao o. Ante Katalinić, isusovac.
Cijena 100 dinara.
2. SVJETLO U TAMI
Životopis napisao dr. N. Faranetić.
Cijena 100 dinara.
3. NAŠ DOBRI FRA ANTE
Životopis napisao dr. Damić.
Cijena 100 dinara.
4. ŽELJAN BOGA
Osobni pristup fra Anti Antiću.
Napisao J. Simunov.
Cijena 100 dinara.
5. GLASNIK VJEĆNE LJUBAVI
Životopis napisao prof. N. Ivanov.
Cijena 100 dinara.
6. PRED GOSPODINOM
Kratka razmatranja napisao J. Šimunov.
Cijena 100 dinara.
7. SUVREMENA SLUŽBA VJEĆNOSTI
Život i rad o. fra Ante Antića.
Cijena 150 dinara.
8. UZOR FRANJEVAČKE JEDNOSTAVNOSTI
Osvrt na život o. fra Ante Antića.
Cijena 50 dinara.
9. ZALJUBLJENIK SAKRAMENTA POMIRENJA
Napisao o. Ladislav Marković.
Cijena 100 dinara.
10. »DOBRI OTAC ANTIĆ«
Glasilo Vicepostulature.
Časopis za štovatelje oca Antića.
Godišnja Preplata 100 dinara.

KOD VICEPOSTULATURE možete naručiti još:

1. RASPRAVA O MOLITVI I RAZMATRANJU
Napisao Petar Alkantarski.
Cijena 100 dinara.
2. NA IZVORU OBNOVE
Razmatranje o sakramentu pokore.
Priredio dr. o. Jerko Šetka.
Cijena 30 dinara.
3. ČUDESA GOVORE
Deset čudesnih ozdravljenja u Lurdru.
Napisao dr. A. Olivieri.
Cijena 100 dinara.
4. ČUDESA GOVORE 2
Osam čudesnih ozdravljenja u Lurdru.
Napisao dr. A. Olivieri.
Cijena 100 dinara.

Narudžbe prima:

VICEPOSTULATURA
Vrbanićeva 35
41 000 — Z A G R E B

U službi Otkupljenja

Homilija u povodu 18. obljetnice smrti
o. Ante Antića

Zagreb, 6. ožujka 1983.

Braćo i sestre!

Danas se spominjemo blažene smrti Božjeg ugodnika o. Ante Antića, koji je blago u Gospodinu preminuo prije 18 godina u ovom samostanu Majke Božje Lurdske, ovdje u Zagrebu. Glas o njemu nije zašutio prestankom zvonjenja posmрtnog zvona nego se nastavio po živoj i pisanoj riječi, kao i po sjećanju mnogih koji su ga poznavali. Kao onaj koji ga je također poznavao i s kojim je neko vrijeme živio, večeras vam želim o njemu govoriti kao čovjeku koji je bio u službi Otkupljenja. Na tu temu ponukalo me ovo korizmeno vrijeme u kojem se nalazimo, Sveta godina Otkupljenja koja uskoro počinje i život o. Antića koji je uistinu bio u službi Otkupljenja.

Isus naš Otkupitelj

Isus je u punom i objektivnom smislu naš jedini Spasitelj i Otkupitelj. On je došao na ovaj svijet da oslobodi čovjeka od svega onoga u što je čovjek upao po grijehu, da bi mu tako povratio izvorno dostoјanstvo u ovom životu i omogućio mu potpuno blaženstvo u vječnom životu. Konkretno to znači da je Krist došao da oslobodi čovjeka od robovanja grijehu i od posljedica grijeha; da oslobodi čovjeka od očaja i besmisla života; da omogući čovjeku ostvariti njegovu duboku težnju za istinom, pravdom, srećom, ljepotom i istinskom slobodom; da povrati čovjeku Božje posinaštvo i pravo na bogatu baštinu nebeskoga Oca; da konačno oslobodi čovjeka od

smrti i robovanja davlu u njegovu kraljevstvu. Tako se Kristovo otkupiteljsko djelo odnosi i na ovozemni i na prekogranični život čovjeka. Jednostavno govoreći, Krist je došao zato da bismo mi imali život, i to da bismo ga imali u izobilju (usp. Iv 10, 10), onaj život koji odgovara dostoјanstvu ljudske osobe i dostoјanstvu Božjeg posinka.

Isus se u svom javnom životu stvarno i zalažeao da bi ljudi imali dostoјan ljudski život i da bi postigli život vječni. Zato ih je često pozivao da se odvrate od zla, od svega onoga što nije dostoјno čovjeka, žalosne je tješio, bolesne lijedio, mrtve uskršavao. Prošao je ovom zemljom čineći dobro (usp. Dj 10, 38). Konačno je položio i svoj život da bismo mi ljudi postigli život vječni.

Isus nas je otkupio tako što je »on naše bolesti ponio, naše je boli na se uzeo... Za naše grijehu probodoše njega, za opaćine naše njega satrješe. Na njega pade kazna — radi našeg mira, njegove nas rane iscijeliše« (Iz 53, 4—5). Otkupljeni smo dakle »velikom cijenom« (1 Kor 6, 20), »ne raspadljivim srebrom i zlatom... nego predragocjenom krvlju Krista« (1 Pt 1, 18).

Stoga papa Ivan Pavao II., govoreći o Otkupljenju, ističe: »Otkupljenje sadrži cijeli misterij Kristov i tvori temeljno otajstvo kršćanske vjere, otajstvo Boga koji je Ljubav i koji se objavio kao Ljubav u daru Svoga Sina kao žrtve pomirnice za naše grijehu« (u govoru kard. zboru 23. 12. 1983.).

Crkva nastavlja djelo Kristova Otkupljenja

Krist je svojim životom, mukom, smrću i uskrsnućem stvarno ili objektivno otkupio sve ljudе. Ali Crkva, koju je on ustanovio, treba to Kristovo Otkupljenje nositi kroz povijest sve do konca svijeta i ponuditi ga svakom čovjeku. A način kako Crkva to čini jest onaj isti način koji je i Krist upotrijebio, tj. propovijedanjem Evangelija, dijeljenjem sakramenata, čineći dobro i trpeći po primjeru Kristovu. U tom smislu Pavao apostol u poslanici Kološanima ističe: »Sada nalazim radost u patnjama koje podnosim za vas — i tako u svom tijelu dopunjujem što nedostaje Kristovim mukama — za Tijelo njegovo, koje je Crkva« (Kol 1, 24). Pavao je inače kao apostol pogana mnogo pretrpio, pa i samu smrt, ne bi li »neke od njih spasio« (Rim 11, 14). To su činili i svi ostali Apostoli, i svi duhovni velikani Crkve kroz njezinu povijest, i svi istinski Kristovi sljedbenici. Svi su oni svojim patnjama do-

punjali i uprisutnjivali Kristove patnje u svom vremenu i u svojoj sredini te tako bili u službi Otkupljenja.

O. Antić — u službi Otkupljenja

O. Ante Antić, čiji posmrtni ostaci počivaju u ovoj kripti, također je čitav svoj život bio u službi Otkupljenja, svoga vlastitoga i svojih bližnjih.

Vlastito Otkupljenje i Otkupljenje svojih bližnjih o. Antić je ostvarivao onim svojim svakidašnjim životom i radom, počevši od svoje najranije mладости pa sve do svoje smrti. U prvom dijelu svoga života, a to je od najranijeg djetinjstva, posebno od svoga ulaska u naše franjevačko sjemenište u Sinju god. 1905., pa do svoga svećeničkog ređenja u Šibeniku godine 1917., da-kle kroz godine svoga odgoja i školovanja, o. Antić je prvo bio u službi svoga vlastitog Otkupljenja. Od svećeničkog ređenja pa sve do svoje smrti, on je — ne napuštajući rad na svom vlastitom usavršavanju — prvo u službi Otkupljenja drugih.

Već dok je o. Antić živio u sjemeništu, opažala se »njegova iskrena želja za savršenošću« (Faranetić). Fra Antin odgojitelj u novicijatu (meštar) za njega je posvjedočio da »lijepo napreduje u savršenstvu«, a njegovi kolege ističu da na njemu ne opažaju ništa osobito, osim »da je bio dobar, pobožan i uzoran«. Kroz tu godinu novicijata fra Ante je rastao »u pravdi i svetosti do punine savršenog redovnika, duhovnog sina o. Franje iz Asiza. Blistao je od nutarnje sreće, iz oka mu iskrila duhovna ljepota milosti«, svjedoči jedan njegov kolega (Suvremena služba vječnosti, str. 19—20). Za vrijeme teološkog studija fra Ante »u cijelom svom vladanju pokazuje redovnika kojem je nadasve (iznad svega) ljubav Božja i duhovni napredak«, svjedoči o njemu njegov magistar fra Petar Grabić (isto, str. 21).

Tako je mladi fra Ante po savjesnom vršenju svojih dužnosti, po svom uzornom vladanju, po žarkoj molitvi i pobožnosti, u istinskoj ljubavi, poniznosti, strpljivosti i jednostavnosti srca, postupno sebe izgrađivao u savršena čovjeka, uspio se osloboditi robovanja zlu i grijehu te učvrstio svoje korake na putovima koji vode Gospodinu i spremio se da se potpuno preda službi Otkupljenja drugih.

Svoj rad na Otkupljenju drugih o. Antić je započeo odmah nakon svoga svećeničkog ređenja, u 24. godini života. Poglavar su mu, naime, tada povjerili službu odgojitelja (magistra) naših bogoslova. Sto u Makarskoj što ovdje u Zagrebu, tu je službu službeno vršio punih 39 godina (od 1917. do 1956.), a neslužbeno sve do smrti.

Uz magistarsku službu bogoslova svoje redovničke zajednice o. Antić je djelovao i na mno-

gim drugim područjima, što je sve bilo usmjereno na dobro bližnjega. Mnogima je bio isповjednik, savjetnik, duhovni voda, tješitelj; napisao je bezbroj pisama najrazličitijim osobama, izrekao je mnoštvo duhovnih nagovora i održao duhovnih vježba; bio je povezan s nevjerljatno velikim brojem ljudi, pa i s onima koji su bili na visokim položajima crkvenog i građanskog života; sve je poput magneta privlačio sebi i svima je činio dobro, i to ne samo u duhovnom nego i u tjelesnom i u materijalnom pogledu. Tako je o. Antić poput Krista Gospodina najprije sam napredovao u znanju i milosti pred Bogom i pred ljudima, a onda je prošao ovom zemljom čineći dobro svima. Na taj način on je bio u službi Otkupljenja.

Otkupiteljska služba nimalo nije laka služba. Isusa je ta služba koštala muke i smrti na križu. Isusov sljedbenik, koji želi biti u službi Otkupljenja sebe i svojih bližnjih, također mora uzeti svoj križ te na svoja leđa naprati boli i križeve svojih bližnjih, slično kao što je Isus na sebe uzeo naše boli i naše patnje.

O. Antić je toga bio potpuno svjestan pa je sasvim odvažno s Kristom nosio svoj životni križ i boli mnogih primio je na sebe. Njegov križ bila je njegova borba da svoje srce sačuva za Gospodina i da svoje tijelo s njegovim zlim sklonostima stavi u pokornost duhu; njegov križ bilo je njegovo točno i savjesno vršenje redovničkih i svećeničkih dužnosti, kao i dužnosti svoje službe; njegov križ bila je njegova bolest koja ga je mučila čitav život. Uz taj svoj veliki životni križ on je na svojim pognutim leđima nosio i najrazličitije križeve, boli i jade svojih gojenaca i svih onih koji su njemu dolazili. Činio je to jer je bio u službi Otkupljenja i jer je shvatio da nema Otkupljenja bez nošenja križa svoga i svojih bližnjih. O. Antić je vrlo često osjećao svu težinu tih križeva. Zato je nerijetko molio svoje bogoslove i druge osobe da mole na njegovu naklanu i tako mu pomognu u nošenju tih križeva.

Eto, to je sudbina onih koji su u službi Otkupljenja. Oni ne mole niti traže da budu oslobođeni križa nego sve čine da drugima pomognu te da ih oslobole i spase. Zato Božji ljudi, među koje spada i o. Antić, plačaju veliku cijenu za sve one pomoći i milosti koje Bog preko njih drugima dijeli. Uza sve to, ti Božji ljudi ništa se ne osjećaju nesretnima niti se bune na to. Zašto? Zato jer su prožeti ljubavlju prema Bogu i prema svome bližnjemu. To je razlog da ni život o. Antića nimalo nije bio nesretan život uza sve njegove nevolje i teškoće. Naprotiv, bio je to život pun sreće i zadovoljstva, mira i istinskog veselja, jer je to bio život pun ljubavi, život koji je izgarao u službi Otkupljenja i svoga i svojih bližnjih.

(Nastavak na 3. str. omota)

SUSRETI SE NASTAVLJAJU

Sjećanje u povodu 18. godišnjice smrti o. Ante Antića

Susreti s blagopokojnim o. Antonom Antićem onako oči u oči, srcem u srce trajali su duže nego što je sat mogao mjeriti i ostavljali dublje utiske od stiska ruke kod susreta s dragim prijateljem.

Nije to bio susret samo slučajnog namjernika o kojem se ništa ne zna. To su bili susreti duše u dušu, susreti u Duhu.

Za one koje je Božja Providnost usmjerila prema duhovnom vodstvu Oca Antića zbio se jedan takav susret po prvi put u životu, a trajao je duže ili kraće; od pet minuta do nekoliko sati.

Ono što se događalo kod ovakvih susreta u povjerljivom izlijevanju s jedne i druge strane nije završavalo s posljednjim savjetima duhovnog vođe. Nakon blagoslova, koji je često bio kao inicijacija u tajnu života s Presvetim Trojstvom — »Oče Dobrote, posveti me, Sine Ljubavi, ražari me, Duše Mudrosti, prosvijetli me! — doživljaj susreta produživao bi se na ulicama bučnoga grada, među ljudima s kojima smo živjeli, uz posao koji smo obavljali.

U danima, tjednima ili mjesecima između jednoga i drugog posjeta i razgovora s dobrim D. ocem, milost koju smo doživjeli držala nas je u nekoj atmosferi sabranosti, okrenutosti prema Bogu i u najobičnijim stvarima. Doživljavali smo katkada i one neobične susrete kad je Otc a bio daleko a nazočan, uz nas. Mnogi su zamjećivali taj fenomen, a nisu ga znali protumačiti običnim ljudskim rezoniranjem, nego samo nadnaravnim djelovanjem milosti.

Ti duhovni susreti s dragim o. Antićem nastavljali su se češće ili rijede kroz godinu-dvije, deset-petnaest, pa i više godina kontinuirano ili s prekidima.

Za svakoga od duhovne djece o. Ante Antića zbio se i jedan susret koji je bio posljednji za njegova života. Što se je u onom trenu odigralo između Oca i vodene duše, teško je znati. To je pohranjeno u svakome duboko u srcu, da ne bi izgubilo svoju dragocjenost.

Koliko nam je draga toliko i korisno češće obnavljati sjećanja na te susrete i na svetost Dobrog nam Oca Antića. Ta On je naš veliki zajednički DAR neba! Za življa sjećanja pruža nam se prilika svake godine o godišnjici njegove blažene smrti.

Da, Sluga Božji o. Ante Antić je do kraja života bio dosljedan u svojoj težnji za svetošću. Do zadnjeg trenutka želio je u svemu ispuniti volju Božju i rasti u ljubavi prema Bogu. O tome smo se uvjeravali kod svakog našeg susreta, u svakom razgovoru s njim. »Molite se, da moja ljubav bude čista!...

O tome svjedoči i naš posljednji susret s dobrim o. Antićem.

Bilo je to 13. veljače 1965. godine. Čula sam da je Otc a Antić već duže vremena u teškom stanju. Prije podne nešto me je snažno poticalo da posjetim bolesnika. Podoh.

Stupila sam u sobicu kraj kapele Gospe Lurdske, gdje nas je toliko puta Otc a čekao. Iznenadila sam se kako izgleda. Ono blijedo njegovo smirenje lice sada je bilo nekako nabulo, dobilo tamnu boju i patnički izgled... Kad je sestra bolničarka izšla, kleknula sam kraj bolesnikove postelje. O. Antić me je blagoslovio i odmah započeo razgovor ovako:

— Eto, ja sam sve primio, spremio se...

— Sto ste primili? — upitah iznenadena.

— Svete sakramente, Popudbinu, Zadnje Pomazanje — odgovorio je odlučno s veoma ozbiljnim izgledom.

Nakon male stanke, nastavio je, među ostalim ovako:

— Budite mirni... Idite svojim putem... Ostatvarujte svoju svetost. I MOJU!... Ja ću vas s neba pratiti....

Bila sam potresena i plakala.

— Nemojte plakati!... Predajte se!... — glasila je njegova posljednja oporuka.

Dok je izgovarao zadnje riječi nekako se razvedrio i blago nasmiješio; gledao me onim svojim dobrim očima... Koliko puta nam je kroz život taj pogled otkrivač tračak Božje dobrote! Za mene je danas bio posljednji.

Nešto me je stiskalo oko srca. O. Antić je još par puta nemoćnom rukom mahnuo na blagoslov, a onda opet utonuo u svoju patnju...

Rastanak. S Bogom!...

Kasnije sam od ukućana saznala da je upravo toga jutra obavljen obred sv. Bolesničkog pomazanja u sobici o. Antića. Bilo je dirljivo za sve koji su prisustvovali.

Dugačko je bilo ono vrijeme njegova trpljenja koje se nastavilo sve do 4. 3. 1965. Ujutro četvrtog ožujka saznala sam da o. Antić već nekoliko dana pada u agoniju. Zato skoknuh prije podne do samostana Gospe Lurdske. Tih i neprimjetno stupih u sobicu smrtnе borbe velikog Božjeg Ugodnika. Spontano sam kleknula iza vrata u kut, dok su ostali bili okupirani umirućim.

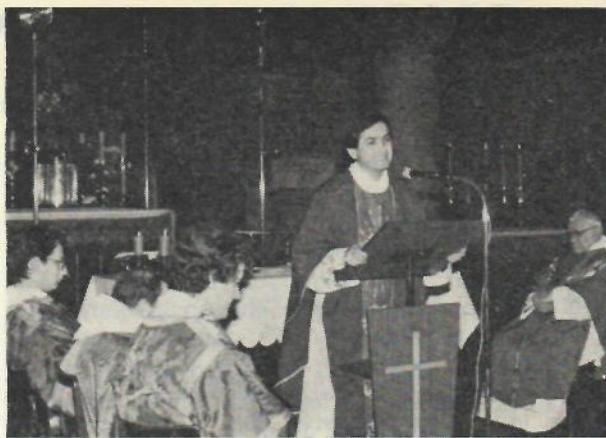
A on, koji je uvijek blagoslivljaо, sada je zatvorenih očiju šutio u smrtnim mukama. Isčekivao je trenutak SUSRETA sa svojim Bogom po sestrici smrti; ona se upravo osjećala u neposrednoj blizini, po nekoj tajanstvenoj šutnji koja je vladala u odajama ove kuće...

Svi su morali brzo izići, da ne bi otežavali i onako teške posljednje trenutke.

(Nastavak na str. 5)

Komemoracija o. Ante Antića

(16. XII. 1979.)

Kršćanska braća i sestre,

Svi znamo zašto smo se večeras ovdje saborali: da počastimo uspomenu čovjeka, redovnika i svećenika, kojega su mnogi od nas osobno poznavali. Da je bio izuzetan, dokaz je već to što nas svake godine okuplja oko svoga počivališta, ovdje u Gospinu svetištu. Večeras bih želio istaknuti njegove dvije vlastitosti koje ga posebno označuju.

Prvo: — Taj je čovjek duboko shvaćao što je grijeh. Ne vidim, da li se tko osmjejhuo. Ako jest, očitovao je pravo stanje stvari pa je to razlog više da o tome govorimo.

Jedna od oznaka današnjeg trenutka jest i ta da se ljudi na spomen grijeha — osmjejuju! Shvaćaju to pričom za djecu. Još više, ljute se, indignirani su. Jedan suvremenih francuski pjesnik, popularni i mnogo citirani, Breton, napisao je i ovu rečenicu: »Ah, ta besramna kršćanska ideja o grijehu...« Pjesnici su koji put drski kao dječa. Svijet je pun zabluda, a mnoge od njih izrekli su upravo pjesnici, Bog im prostio!

Zapravo, nas ne zanima ideja o grijehu kao što nas malo zanima ideja o bolesti nego bolest koja nas rastače. Ne bojimo se ideje smrti nego smrti koja uništava život. Ne plašimo se ideje atomske bombe nego bombe koja sve razara. A grijeh postoji kao što postoji bolest, smrt i atomska bomba.

Grijeh je jedno od tisuću lica zla u ovom našem svijetu, on je moralno zlo. A jer čovjek u sebi ima moralni život, potrebno mu je moralno zdravlje. A njega nema, dok je grijeh u duši. Grijeh nije izmislio kršćanstvo, ono ga je zateklo. A o njemu govoriti samo zato jer zna za njegovu razornu snagu i jer posjeduje moć da ga uništi. Optuživati kršćanstvo što o njemu go-

vori, znači isto što optužiti medicinu što govori o bolesti i nudi lijekove za nju.

Braćo moja, u nama postoji nered od rođenja. Tom je neredu Dekalog posvetio šest svojih stavaka. Tko bolje poznaje čovjeka, Bog koji ga je stvorio ili pjesnici koji ga izobličuju?

Uostalom, pogledajmo tu stravičnu povijest čovječanstva! Zar to nije neizmjerni ocean užasa i neopisnih grozota? Gdje su uzroci tome? U čovjeku, u njegovoj nutrini. Podlost i zavist uništila je bezbroj nevinih. Sebičnost se pretvara u rušilačko divljaštvo. Pohlepa izvodi nečuvene pljačke. Nepravda pogada srca milijuna i istače oceansane suza. Borba za vlast prolila je prostrana morska krvi. Čudoredna raskalašenost unosi anarhiju u sve pore srca i društva. Kakve stravične crne energije skriva to malo ljudsko srce! To pokvareno srce iskrivilje optiku razuma pa krivo vidi. Samo jedan primjer: Bojimo se protiv ubijstva, protiv raka, a legalizirali smo pokolj nevinih, onih koji ne mogu da se brane. Gdje smo mi? Tko smo mi? Kad ste vidjeli psa da se opio? Kad ste vidjeli životinju koja uništava vlastitu vrstu?

I, što? Ne primjećujete li da nam se u dušu, u kosti, uvukao strah? Bojimo se. Boga? Ne, nego čovjeka. Ipravno. Bog je divan, zašto ga se bojati? Bojimo se čovjeka, jer se pretvorio u čudovište, sposobno za svako zlodjelo. Ne vjerujemo više nikome, jer je pretvaranje i laž postalo obraz čovječanstva. Gdje više naći iskrenu, dragu, plenumitu, povjerljivu dušu?

Eto vam rezultat grijeha! Svi ste vi zao narastaj — rekao je naš Gospodin. Da iskupi sva ta zlodjela i vrati nam snagu obraćenja, on je morao u patnju, na križ, u smrt. Križ ima dvije

grede. Jedna označuje našu horizontalu, druga Božju vertikalnu. Jedna naše jedno moralno stanje, druga Božji život i nadu. Uskrsnuće je čudo u kojem je uskrsla naša narav, zahvaćena Božjim snagama, koje nam se poklanjavaju u trenu krštenja. U tome je bit kršćanske tajne. Mora biti raspet grijeh, mora umrijeti u nama, da bi nas božanske energije preobrazile u čovjeka po srcu Božjemu.

To su najbolje shvaćali sveci pa se nisu plasili prijezira, gladovanja, progonstva, smrti. Bojali su se samo grijeha. A među takve ljude spada i naš otac Antić. Cijeli se život ustrajno borio protiv grijeha u sebi i u dušama koje su mu se povjeravale. Zato je uzor čovjeka, redovnik koji je dubinski shvatio svoje zvanje i svećenik koji je uzorno izvršio svoje poslanje. Zato mu i odajemo svoje poštovanje.

Drugo: — Otac Ante je poznavao Božju dobrotu i velikodušnost. Uronio je u misiju Sina Božjega: da spasi što je bilo izgubljeno. Krist nam je ostavio poruku: »Ja sam zato došao da imate život i to život u izobilju.« Jeste li čuli? Radi se o životu koji se preljeva u životu Presvetog Trojstva. Taj nam se život poklanja u sakramantu svetog krštenja. Kasnije ga svaki teški grijeh ubija pa svijetom ševrduju bezbrojni samoubojice. I što sad? Divite se uskrsnuću Lazara, mladića iz Naima, kćeri Jairove? Nije to ni za usporedbu s divnim čudom koje se ostvaruje u sakramentu ispovijedi u kojem se Božji život ponovno u nama rascvjetava. I onima koji su se godinama u grijehu raspadali.

Otac Ante je svom dušom proniknuo u tu neizmjeru tajnu Božje dobrote i velikodušnosti. Pa ju je dijelio svim srcem. Velik dio života prosvjedio je u ispovjedaonici, u grobu, da bi duše

podigao iz groba. Dijelio je život, poticao, savjetovao, tješio, bodrio, vodio.

Ispovijed... Treba nam je opet naglasiti. Posebno zato, jer je zanemarena. A svima nam je potrebna. Dobrote će nestati, kad se ljudi prestanu ispovijedati. A za nju je potrebna poniznost i hrabrost. Prva javna ispovijed koja se čula bila je ispovijed lupeža na križu. Zar nije bila hrabra? Dok je masa urlala protiv Isusa, dok su ga svi smatrali krivcem i varalicom, on javno ispovijeda njegovo božanstvo i moli ga da mu oprosti. I danas je Krist protjeran iz javnog života, a njegovi u najmanju ruku omalovaženi. Sad je trenutak javnog ispovijedanja vjere, sad je prilika za vjernost i hrabrost. Sad je i Bog pripravniji da nas prihvati. Da oprosti svima. I onima koji misle da im zlodjela ni on ne može oprostiti. Ne budimo smiješni! Pred nama je ocean, a mislimo da nemamo gdje oprati zamazanu maramicu. Više Bog može oprostiti nego svi mi sagriješiti.

Otac Ante je bio u to uvjeren. Zapanjila ga je ljubav i dobrota Božja. Tu je ljubav želio i želi raspaliti u svačijem srcu. Znamo, sveci, ako žele na oltar, moraju se javiti sa drugoga svijeta. Ali, kako će se javiti, ako ih nitko ne zove? Molitva je dozivanje.

Nedavno je u Rimu umro glumac Maurizio Arena. Pričao je, da je poslije očeve smrti čuo njegov glas koji mu je rekao: »Treba praštati svakomu i činiti dobro svima. Sjeti se, sine, to je jedini način spasenja.«

Ako i nije istina da mu se javio, istinu je rekao. Treba praštati i činiti dobro svima. Tako je upravo radio cijeli život naš otac Ante. I, što još treba reći? Samo — amen!

SUSRETI SE NASTAVLJAJU

(Nastavak sa str. 3)

Tako je prošao moj posljednji — nijemi — susret s duhovnim ocem na ovoj zemlji. Za mene je to bio dodir s Vječnosti, koja je za našeg o. Antu Antića nastupila toga dana u rano poslijepodne, kad je blaženo preminuo...

Naši posjeti posmrtnim ostacima kroz četiri dana, dok je ležao na odru u Gospinoj kapeli, produživali su taj zadnji susret i podržavali u nama nadu, da nas Otac zaista neće zaboraviti, da će nas »iz neba pratiti«, kako je često obećavao.

Blagoslovjen bio Bog po sestri našoj smrti!

Ovi posmrtni susreti s redovnikom, koji je ostavio tragove svetosti što privlači, nisu zauvjek prekinuti spuštanjem njegova tijela u grob na zagrebačkom Mirogoju, ni s prijenosom svetih ostataka u sarkofag na dnu kripte Gospe Lurdske. Oni se nastavljaju pod različitim vidovima.

Katkada nam se pruži prilika da posjetimo sobicu ili da kleknemo pred kamenom što skriva njegovo tijelo. Ali ponajčešće to biva samim sjećanjem na lik Dobroga nam Oca, pogledom na njegovu sliku ili molbama upravljenim Bogu po zagovoru o. A. Antića. Više puta je dosta da pročitamo koju rečenicu s jednostavne sličice: »Ljubimo svoj život onakav kakvoga nam je Bog dao...« U školi križa moramo naučiti ljubiti svoga bližnjega.«

Pritom nam se uvijek u duši obnove toliki spasonosni susreti, koji nam dozovu u svijest bezbroj duhovnih savjeta i poticaja našeg svetog duhovnog oca. A odatile opet novi val svjetla za naš život s Bogom i za naše odnose s bližnjima.

SUSRETI SE TAKO SVEDNEVICE NASTAVLJAJU.

M. A.

Glas našem vremenu

(homilija)

Današnja treća nedjelja Došašća označena je radošću. Devet puta spominje se radost. Jedanput u Zbornoj molitvi, dva puta u Ulaznoj pjesmi, dva puta u poslanici, četiri puta u tekstu Sofonije proroka. Razlog radosti je *blizina Božja*. Na početku smo pjevali pjesmu... koja zamjenjuje ulazni — početni tekst današnje mise, a taj tekst doslovce glasi:

»Radujte se u Gospodinu uvijek!

Ponavljam: radujte se!

Gospodin je blizu!«

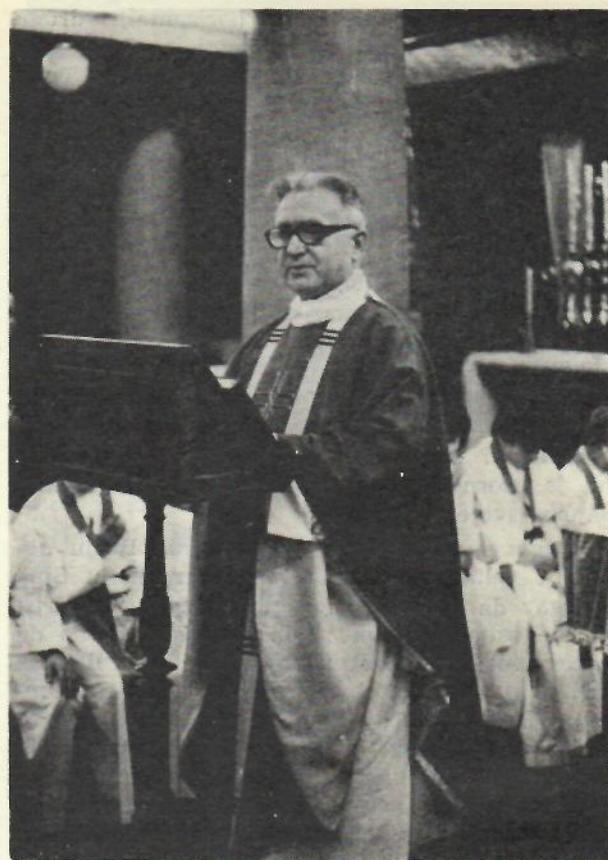
A. Današnje evanđelje ne govori o radosti, ali je puno radosti. Najavljen je Izvor radosti — punina radosti! Ivan Krstitelj upućuje ljude kako će se pripremiti — djelima pravde i ljubavi — i tako spremno i dostojno dočekati nastup Isusa Krista, Spasitelja i obnovitelja čovjekova života, čovjekove sreće, čovjekove subbine! — Ivan krsti vodom pokore — nastupa Isus koji će krstiti vodom života!

Ovaj evanđeoski tekst jedinstven je u Svetom pismu. Jedinstven je po jednoj posebnosti: u isto vrijeme djeluju dva proroka: Ivan Krstitelj i Isus Krist.

- Prvi je prorok u pravom smislu riječi, ali pisano malim slovom; drugi je Prorok, ali pisano velikim slovom. Prvi je zadnji prorok Staroga zavjeta; drugi je Tvorac i Izvršitelj Novoga zavjeta.
- Ivan je prorok mrtve pustinje — Isus je Prorok žive rijeke!
- Ivan je učenik — Isus je Učitelj!
- Ivan je radostan što dolazi Onaj kojemu nije dostojan obuću odvezati — Isus je sama Radost!
- Ivan je čovjek Božji — Isus je Sin Božji!
- Ivan je *glas Božji* koji viče u pustinji — Isus je *Riječ Božja* koja je tijelom postala!
- Ivan je *glas u vremenu* — Isus je vječna Riječ u početku!

Glas bez riječi zvoni u uhu, ali srce ne dira. Ako glasu oduzmu riječ, glas nema značenja, postaje puki zvuk.

U strukturi našega srca postoji jedan slijed, koji gotovo da i ne zapažamo: — Ako mislim što će reći, već je riječ u mom srcu. Ali ako hoću da tebi kažem, onda tražim kako da do-

de u tvoje srce ono što je već u mome. *Tražeći kako da dođe u tvoje srce ona riječ koja je već u mome služim se glasom. Zvuk moga glasa ti omogućuje da slušaš moju riječ.* Kad glas — zvuk prenese moju riječ u tvoje srce — on nestaje.

Glas prolazi, nestaje — riječ ne prolazi — ostaje. Ivanovo krštenje je poslužilo — najavilo Kristovo krštenje Duhom Svetim i ono ostaje i ono se i dandanas ponavlja i ponavljat će se.

Ivan je radostan što može izvršiti ulogu glasa, što se našao u službi Riječi. On je radostan što pripravlja put Gospodinu. Radostan je što može zvučati da bi Riječ — Isusa Krista uveo u srca ljudi! On i ne može biti nego radostan, jer se nalazi u Radosti, osjeća blizinu Boga koji je poohodio ovu našu zemlju! — Za tu neizmjernu radost dao je i vlastitu glavu. O, kako mora biti divna Božja blizina kad se za nju i život daje!

Ivanovo rođenje, život i svršetak najavili su dolazak veličanstvenih događaja. Ivan je zaglavio, ali njegova mučenička smrt nije poraz, nego najava velike Pobjede!

Malo mjesto *Maraton*, udaljeno 42 km od Atene, simbol je povijesti grčkog naroda. U njemu se odigrala znamenita bitka između Perzijanaca i Grka. Perzijanci do tada nesavladivi doživjeli su prvi poraz. Brojčano dale-

ko nadmoćniji perzijski vojnici potučeni su od grčkih vojnika koji su izginuli svi do posljednjega, a Grka je preživjelo samo nekoliko.

— Jedna pojedinost toga događaja:

Jedan od preživjelih grčkih vojnika trebao je pretrčati 42 km do grada Atene i javiti radosnu vijest onima koji su je iščekivali, a nisu bili sposobni poći u boj. U Ateni na glavnom trgu čekali su starci, žene i djeca. Vojnik je trebao priopćiti »Pobjeda, pobjeda, veselite se slobodi!«.

Potrčao je. Pretrčao 42 km. Stigao na glavni trg i povikao iz svega glasa: »Nike«, što znači pobjeda i od silnog umora srušio se mrtav.

Pobjedonsna bitka kod Maratona prekretница je u povijesti grčkog naroda. Za uspomenu na vojnika koji je javio pobjedu u šport je kasnije uvedena posebna disciplina — maraton — trka na 42 kilometra.

Ivan Krstitelj je pao poput Maratonca, ali je proglasio veliku pobjedu Božje ljubavi, koja se toliko približila čovjeku da je postala čovjekom!

B. I. Isus Krist je u povijest ušao gotovo neprimjetno. Ali iz nje više ne izlazi ni zaboravom, ni prezicom, ni silom. Zivi u sreima mlijuna — milijarda već gotovo 2.000 godina. Ti him dolaskom lomi povijest ljudskog roda na dva dijela — na dva ulomka: razdoblje prije Krista (ili staru eru) i razdoblje poslije Krista (ili novu eru). Ne zaboravimo da nova era ili naše doba počinje s Kristovim rođenjem. Nova era ili naše doba počelo je prije 1982 godine!

I najsumnjičaviji povjesnici nepobitno svjedoče da je Isus Krist povjesna osoba; da se rodio u Palestini u vrijeme cara Augusta, da je živio i djelovao u Galileji i Jeruzalemu, da je osnovao Crkvu i umro u vrijeme cara Tiberija.

Kristovi očevici i prijatelji svjedoče povrh toga, također nepobitno: — da je ozdravlja bolesnike, uskrisivao mrtvace, propovijedao Evangelje — Radosnu vijest i potom uhvaćen, osuđen na smrt, umro, pokopan i uskrsnuo! — Od 12 tih svjedoka jedanaest ih je to svoje svjedočanstvo potvrdilo smrću, a jedan mučeništvom. Ako onima koji umiru za svoje svjedočanstvo treba vjerovati, onda Isusovim svjedocima pogotovo, jer su ti isti koji su ga prije njegove smrti ostavili, a poslije nje u mirali za njega! Oni jasno kažu:

»Što smo čuli, što smo svojim očima vidjeli, što smo promatrali i što su naše ruke opipale ... svjedočimo..., i navještamo«

I to njihovo svjedočanstvo i pismom je napisano i krvlju potvrđeno!

2. Isus Krist se rodio u pol crne noći — i tu noć pretvorio u dan! Isus Krist je umro u pol bijela dana — i taj dan pretvorio u tamu! Isus Krist je uskrsnuo u pol crne noći — i ta noć je ponovno postala bijeli dan!

— U prvom javnom nastupu moglo se jasno nazreti tko je On. U Nazaretu u sinagogi uezao je knjigu proroka Izajie i pročitao slijedeći tekst:

»Na meni je Duh Gospodnji, jer me pomazao. Poslao me da donesem Veselu vijest siromasima, da navijestim oslobođenje zarobljenicima i povraćanje vida slijepcima, da oslobođim potlačene, da proglašim godinu milosti Gospodnje« (Lk 4, 18—19). — Zatvorio je knjigu i stao.

Dok su oči prisutnih bile uprte u njega, On je dostojanstveno izrekao:

»Danas se ovo pismo (proročanstvo) koje ste čuli svojim ušima, ispunilo — na meni!

— Počinje poučavati — propovijedati. Druži se sa siromasima, bolesnicima, traži zalutale. Njima govori, njima čini čudesa. Proklamira i ostvaruje oslobođenje čovjekova srca! Oslobađa od:

- udaljavanja od Boga i ropstva koje je posljedica tog udaljavanja;
- nesposobnosti da ljubimo Boga i bližnjega;
- raznih mitova i idola;
- od straha smrti i same smrti!

— Nema oružja, nema novca, nema špijuna, nema tjelesne straže, a osvaja srca ljudi svih uzrasta i zvanja. — Hoda 3 godine u društvu 12 neukih ribara i ospozobljava ih da podu na sve četiri strane svijeta i učine njegovim učenicima sve narode svijeta. — Oni su to učinili — ne zato što se Isus rodio, živio, umro i točka! Oni su to učinili — što se rodio, živio, umro i u skrsnuuo i što nema točke — nastavlja živjeti!

3. Nije dovoljno za Isusa Krista reći da je čovjek, nije dovoljno reći da je veliki čovjek, nije dovoljno reći da je najveći čovjek u povijesti ljudskog roda. Može se pokušati, ali to ne bi bio On! On je još nešto: Bog i čovjek u isto vrijeme!

- Sebe nije nikada nazvao književnikom, a od njegovih riječi napisana su najveća književna djela!
- Nikada sebe nije nazvao filozofom, a pred njegovom naukom filozofima staje pamet!
- Nikada sebe nije nazvao vojskovodom, a od njega potječe tiha revolucija koja bez proljevanja krvi osvaja milijune radnika, seljaka, intelektualaca, muževa i žena, omladine i starih!
- Svim ljudskim velikanim smrt je vrhunac osobnog uspona — Isusu Kristu — smrt je početak i to tek početak uspona!

Zanimanje za Isusa Krista ni danas ne prestaje!

Govor o Isusu Kristu (pa taman i protiv) danas — svjedoči da o Njemu nije još sve rečeno!

Ljubav prema Isusu Kristu danas svjedoči da je on živ!

— Ovaj naš sastanak večeras potvrđuje Njegovu živu prisutnost!

C. Radujemo se što smo Kristovi. Radujemo se što poput Ivana Krstitelja imamo priliku osjetiti Božju blizinu!

— Radujemo se večeras i zbog jednog glasnika Božjeg u našem vremenu! Radujemo se zbog »maratonca« Bože ljubavi — Oca fra Ante Antića!

4. ožujka ove godine napunilo se 17 godina kako je sveto umro ovaj sveti fratar. Prekosutra će se navršiti 12 godina kako je njegovo sveto tijelo s Mirogoja prenešeno kamo i spada, u ovu crkvu; tako nam ponovno postao još bliži! Tako nam je ponovno postalo jasnije da ga nismo izgubili — nego dobili; kao primjer, kao poticaj, kao očinskog zagovornika u svim našim nevoljama i potreba-ma!

— Kad se 16. travnja 1893. godine rodio u selu Šepurine na otoku Prviću kod Šibenika sigurno je plakao, dok su se svi drugi radovali jer je došlo dijete na svijet. Kad je 4. ožujka 1965. umro u ovom samostanu uza sve fizičke bolove radova se, dok su svi drugi plakali jer su se rastajali od svetog fratra koji je imao očinsko srce, širio Božju ljubav, unosio u srca mir i radost svima koji su imali sreću s njim živjeti ili samo susresti.

U ranoj mладости se već zapažalo da će bistri i skromni dječak postati velikan svoga vremena. — U 18. godini dok mu se smješkala budućnost oblači odijelo sv. Franje Asiškog. Za pravilo i program života izabrao je Evangeliye Isusa Krista. Odabralo je siromaštvo, jer je Isus samo jedanput ušao u dobro uređenu palaču i to svezan i u njoj nevin osuđen na smrt. Odabralo je poslušnost Bogu i Crkvi, jer je radije govorio »Oče naš, koji jesi na nebesima«, nego »Oče moj, Tomo Antiću«. Prigrlio je zavjet čistoće da bi svoje srce poklonio Bogu i svoj braći i svim sestrarama!

U 24. godini je zaređen za svećenika. Dužnost učitelja franjevačke mlađeži — klerika i novaka: u Makarskoj, Visovcu, ponovno u Makarskoj te ovdje u Zagrebu — obavlja kroz punih 39 godina. Njegova pedagoška sredstva nisu bili paragrafi i kazne, nego: znanje, molitva, očinska ljubav, primjer životom!

Zadnjih 9 godina života bio je — zbog bolesti — oslobođen dužnosti magistra. Ova bolest bila je providnosna. Ona je omogućila da fra Antina veličina dode do punog izražaja. — Cijeli njegov život bio je svetački, ispunjen Bogom, Božjom voljom, ali nekako skriven, međutim zadnjih 10-ak

godina života njegova svetost se više nije mogla sakriti. Dolazi do pravog proloma oblaka Božjih darova te suradnje s Božjim darovima!

— To dobro znaju svi koji su mu dolazili suznih očiju, a odlazili raspjevana srca!

Ne treba govoriti o pojedinostima — zgodama iz života O. Ante Antića. One su već dobro poznate. Dopustite mi da način njegova djelovanja ilustriram jednim Ibsenovim motivom — opisom ljubavi jedne majke.

Muž je rano nastradao. Ostala majka s nejakim sinom. Voljela ga je kao oči svoje. Voljela ga je više nego sebe. Danomice je udarala težačke nadnice da bi sinu osigurala pri-stojan život, da bi završio školu i došao do svoga kruha.

Kad je sin završio zanat, zaposlio se i primio prvu plaću — zaboravio na majku. Prvu plaću potrošio je u svom društvu. A, da zlo bude veće, dolazi kući i priopćava majci: »Majko, mlad sam, zdrav sam, želim se provesti u životu — kad me vidiš onda mi se nadaj!«

Usput pokrade majčinu ušteđevinu i otisne se u svijet.

Ide od mjesta do mjesta, iz države u državu, s kontinenta na kontinent. Sto bi zaradio to bi trošio u ono što je smatrao da će ga zadovoljiti, usrećiti. Luta mjesecima, luta godinama tražeći željenu sreću, ali sve više gubi mir.

Jednoga dana nakon dugih godina, zazebe ga pri srcu. Sjetio se svoje majke i dana kad je jedino bio sretan. Teško mu se bilo odlučiti na povratak, ali nije mogao odoljeti. Pošao je majci iako je sumnjao da će je zateći živu. Posebno mu je bilo teško što joj se nikad nije javio ni pismom niti običnom razglednicom.

Kad se približio kući počele su mu noge po-drhtavati od uzbuđenja. Bila je noć — studio se doći po danu da ga netko u selu ne bi prepoznao. Najviše ga pogoda pomisao da je majka već umrla. — Nalazi otvorena vrata na dvorištu, otvorena vrata na kući. Ulazi.

Na stolu svijeća upaljena, u kutu vatrica na ognjištu, a pored vatre majka — grumen zemlje!

»Majko, pa zar te nije strah u ovoj crnoj noći, vrata su na kući otvorena, vrata su na dvorištu otvorena. — Na to će mu majka: »Sine moj, neka si mi se povratio. Jučer se napunilo 40 godina otkako si otišao. Kroz ovih 40 godina, ja sam uvečer ostavljala otvorena vrata i na kući i na dvorištu, svake bih večeri naložila vatru. Vrata sam otvarala da mogneš mirno ući, a vatru ložila da nadeš toplinu!«

Evo što vam je majka i njezina ljubav. Svi koji su poznavali Oca Antu svjedoče, da mu je bilo najteže kad su se na samostanu uvečer zatvarala vrata. Često je bio cijele noći i otvarao onima koji su upravo u kasnim satima trebali njegovu pomoć.

Život i primjer Oca Ante razlog su naše radosti, ponosa, oduševljenja! Nema ga više među nama, ali smo uvjereni da nam je i dalje brat i otac svojim zagovorom. Mi se radujemo i zbog toga! Ali njegov život, primjer i zagovor na nebu snažni je poziv nama da bismo ostvarili svoje ljudsko, kršćansko, redovničko, svećeničko poslanje!

—Istina, ne živimo u ružičastim vremenima. Međutim, svako vrijeme ima svoje slabice-kukavice i svoje karaktere-značajke. Postoje trstike koje ljujla vjetar, ali i stoljetni hrastovi koji se lako ne povijaju.

Postoje vjetrokazi na krovovima kuća i okreću se na mali dašak vjetra, ali postoje i tornjevi kojima ni gromovi ne mogu ništa!

Postoje ljudi s jednim karakternim licem, a postoje i oni koji imaju najmanje dva. Ima kršćana koji od kršćanstva imaju još samo ime, ali ima i onih koji svoje kršćanstvo žive. Bilo ih je, ima ih i bit će ih! Na nama je hoće li ih biti više ili manje. Na meni je hoće li biti jedan više ili jedan manje!

Svemogući Bože, Ocem te smijemo zvati, jer nas je tako naučio tvoj Sin Isus Krist — naš Spasitelj. Svojim molitvama obraćamo ti se kao djeca Ocu koji je sama ljubav:

1. Za nas ovdje sabrane, da uvijek budemo svjesni onoga što bismo morali biti: svi zajedno braća i sestre te svi zajedno tvoja vjerna djeca. Molimo te.
2. Neka nam Krist bude oslonac i putokaz u svim časovima života, jer jedino tako možemo ostvariti puninu ljubavi i života. Molimo te.
3. Prosvjetljuj neprestano naš razum da nikada ne zaboravimo da su u tvojim očima svi ljudi jednakovrijedni i jednakokorisni. Potiči nas da uvijek imademo srca — poput oca Ante Antića — za skromne, bolesne, ojađene, ugrožene, napuštene. Molimo te.
4. Isus se nije rodio, a ni umro u svom domu i svom mjestu. Rodio se u tuđoj štali, nije imao kuće ni kućista, umro je na tuđem drvu križa, tri dana počivao u tuđem grobu. — Neka njegovo rođenje, život, smrt i uskrsnuće budu spasonosni nama, našima u domovini, našima koji svoj kruh zarađuju u tuđini, našim prijateljima i neprijateljima. Molimo te.
5. Spomeni se svih pokojnika kojih je vjera samo tebi znana. Molimo te.

Vječni Oče, poslao si nam svoga Sina da nam bude čvrsta stijena na kojoj ćemo graditi svoj život i svoju budućnost. Neka nam On uvijek bude — kao što nas je neprestano upućivao dobro fra Ante Antić — živi izvor snage i nadahnjuća — te radosti i mira u vijeće vjekova. Amen.

ZAHVALNICE

Zivim u Zagrebu od 1938. Moja sestra živi u rodnom mjestu, blizu majke. Majka je već starića — preko 90 godina. Poboljevala je uvijek, a posljednjih dana je posve slabo. Nas dvije sestre bile smo zabrinute jer majka nije htjela ni čuti za svete sakramente: »Nisam ja grešna, a nisam ni slabo... Ima još vremena.«

Šta smo mogle nas dvije... Počele smo moliti, svaka na svoj način. Ja sam se utekla dobrom ocu Antiću: molila sam svojim riječima i vapila da mojoj majci pomogne kako bi pomogao svojoj rođenoj majci.

Za vrijeme devetnice majka je po unuku poručila sestri da odmah pozove svećenika, zatražila je sv. ispunjaj i sv. pričest...

U kući je zavladalo veliko raspoloženje i veselje. Svi smo bili uvjereni da je to čudo Božje po zagovoru dobrog o. Antića.

U znak zahvalnosti za fond Vicepostulature iznos od 500 Din.

Š. P.

Zahvaljujem dobrom o. fra Anti Antiću na velikoj milosti po njegovu zagovoru i dostavljam prilog od 1.000 dinara.

Split, 19. 02. 1983.

Poštovano uredništvo,

znam da ovo moje pismo ne može naći mesta u Vašem dotjeranom glasilu »Dobri Otac Antić«, ali upućujem ga Vama kao znak moje zahvale prema Dobrom Ocu Antiću.

Svojom nepromišljenosti, vlastitom krivnjom kao i neispunjavanjem zakona »Ljubi bližnjega svoga; ljubite i neprijatelje svoje«, zapala sam u teškoće kojima nije bilo kraja. Slijedila je kriza vjere, kriza moralnog i materijalnog stanja. Skoro godinu dana gušila sam se, propadala a nikako potpuno propasti, što sam si često puta u teškoćama želila, a da ne govorim o strašnim mislima samoubojstva. Molila sam, ponekad vjerovala u pomoć Božju, a potom strašni protest: »Bože, da me voliš kao svoje dijete, pomogao bi me«. Ni do sada se izvana nije ništa promijenilo u mojoj životu, ali umjesto negodovanja zbog teškog stanja, počela me prožimati silna zahvala prema Bogu, koji nije onda uslišao moje molitve, jer mi je tek nedavno postalo jasno kako je ovo gorko iskustvo bilo samo za moje dobro.

Sigurnost da je ova moja spoznaja točna, dao mi je Dobri Otac Antić. Naime, prije nekoliko dana slučajno mi dode njegov životopis »Svjetlo u tami« u ruke. »Ta znam o čemu se radi, čitala sam dok sam još mogla slušati i osjećati. O, kako bi bilo dobro da je on još uvijek među nama, potražila bih ga, i pomoći ne bi izostala,« rekla sam u sebi. Interesantno, otvorih zadnju stranicu, tresući se od straha i nemoći počeh čitati:

Zagreb, 1959. godine

... Tako mora biti. Sve će Vas razočarati, ali Bog ne ostavlja nikad duše. Dakle, sestro moja, ne gubite nikada vjere, pouzdanja, predanja. Dobro je da iskusite sve na sebi, ali Bog Vas neće napustiti, samo Vi prvi ne ostavite Gospodina.

Bogu je najmilije kada se pouzdamo u Njega kao djeca. Sestro, ja bih želio uliti u vaše ispaceno srce, u vašu tužnu dušu, u vaše umorne živce riječi utjehe, razumijevanja, podrške i jaksosti, ali to je područje sasvim duhovno, gdje vladaju drugi zakoni — pravu utjehu može uliti samo Gospodin — utjehu, koja dušu i srce mijenja i preobražuje. Ja ću učiniti — uzimam na se sve vaše dugove pred Gospodinom i ja ću nastojati da zadovoljam za vas. Ja uzimam na se sve Vaše i nosim pred Gospodina, moleći Ga, da Vam bude milostiv i dobar i da Vas čuva i brani od svakoga zla. Ja se stavljam za Vas pred Gospodina, da mene udari, a Vas primi u svoje Presveto Srce i ispuni Vas svojom ljubavlji, svojom prisutnosti, svojom blagonaklonosti i ne dopusti da se ikada od Njega odijelite.

Fra Ante

Shvatila sam da je ovo pismo bilo direktno meni upućeno. Još uvijek mi u ušima odzvanjaju riječi: »gdje vladaju drugi zakoni, gdje vladaju drugi zakoni...«.

Oče Antiću, hvala Ti na pomoći. Prestala sam sumnjati u pomoć i Providnost Božju. Posebno Te molim za meni dragu osobu, koju sam lakovisnošću uvrijedila i koja je sigurno prošla jednako teške puteve kao i ja

P. B.

Dobri Oče, budi mi i nadalje zagovornik. Izmoli blagoslov, sreću i ljubav u mojoj obitelji. Prilog — 1.000 dinara.

Branka Grozdanić, Kaštel Stari

*

Dobri Oče! Hvala Ti na svemu. Moli za nas... Prilog za kanonizaciju — 20.000.—

*

Dobrom ocu fra Anti u zahvalu za primljene milosti prilažem iznos od 1.000 Din za troškove beatifikacije.

N. N. — Trpanj

*

Dobri i dragi Oče! Molimo za zdravlje jedne teške bolesnice. Neka plamen ove svjeće bude simbol naših molitava i naše prisutnosti uz tvoj grob! Oče, moli za nas!

*

Zahvaljujem dobrom ocu Antiću na zagovoru kod polaganja teških ispita moga sina. Prilog za beatifikaciju 1.000 dinara.

Zahvalna štovateljica

Prije dvije godine žena mojega prijatelja trebala je poći na tešku operaciju. Dugo se odlučivala i konačno odvila. Zbog pristojnosti trebao sam je posjetiti ne samo prije odlaska nego i u bolnici. Kako je teško samcu, koji sve mora bez ičije pomoći uraditi, nisam dospio ni jedno ni drugo. No čim sam čuo da je taj dan otišla u bolnicu, počeo sam svaki dan moliti jedan Očenaš, Zdravomariju i Slavaocu, da joj Bog po zagovoru o Antića pomogne u toj nevolji i potrebi.

Operacija je uspjela, pače tako dobro, da se ona odlučila za godinu dana ponovno za drugu istovrsnu tešku operaciju. Ja nisam prestao moliti zagovor dobrog oca Antića, da joj pomogne poglavito, što je s obzirom na godine pacijentice i težinu operacija trebalo računati i sa komplikacijama i s postoperativnim poteškoćama koje mnoge operirane duduše oslobađaju boli, ali ih ograničavaju u kretanju i stvaraju od njih bogalje. Svega toga po zagovoru dobrog oca Antića nije bilo. Ta je gospođa sada pokretna toliko, da se ni ne vidi da je bila dvaput operirana. Obavlja svoje kućanske poslove, kreće se ko zdravi ljudi i nema više nikakvih bolova.

Tantillus

Ništa se ne događa bez volje i pripuštanja Božjega. Svaki si dan dužan nositi križ svoj za svojim božanskim Učiteljem. Ne treba se bojati ničega osim grijeha.

*

Molim te, nemoj prelaziti preko milosti, jer »timeo Jesum praetereuntem!«

*

S pomoću Božjom nastoj sve više provoditi prisutnost Božju u životu. Koliko možeš ostani sve više sjedinjen s Gospodinom.

*

Za nas je najbolje ono što Bog hoće. On je ljubav. On nas ljubi i sve radi za naše dobro, pa makar se nama čini protivno...

*

Nemojte nikada posumnjati u Božju dobrotu i ljubav prema vama. Mi sada ne razumijemo svega djelovanja Božjega, ali ćemo ga shvatiti u čas našega sastanka s Gospodinom.

*

Svetost se ne postizava preko noći. Budite uspravljeni, vjerni... doći će milost.

*

Sve izručite Nebeskoj Majci! Svaki križ neka vas sjedinjuje s propetim Zaručnikom i uvađa u Njegovo probodeno Srce!

*

Sve obavljajte s Marijom, u Mariji, po Mariji... nasljeđujući njezine kreposti.

Nedokučivi su putovi Božji. Treba da u poniznosti priznamo kako smo nesposobni i nemogući, da išta učinimo u djelima Njegovim...

*

Treba borbe, jer se po njoj dolazi do pobjede. Čuvaj se mlakosti. Budi duhom gorljiv i vrlo poniran. Šuti koliko bolje možeš, da u tebi više govori Gospodin!

*

S dragim Bogom i Njegovim zapovijedima ne ma izigravanja, već poniznost, poslušnost i ljubav...

*

Sadašnja teška vremena nameću nam jaču obavezu, da žarče molimo. Treba puno moliti, puno se žrtvovati i pokoru činiti. Treba mnogo naknade i zadovoljštine...

*

Vaš ideal neka bude: Isus Propeti!

Vaš program: Sveta volja Božja.

Vaša škola: Križ, Presveta Euharistija, Evandelje.

*

Poniznost je temelj duhovnog života. Ništa se Gospodinu tako ne sviđa kao ponizna duša.

*

Budite posve Božji! U vama neka vlada Božja ljubav i velika, djelotvorna, praktična ljubav prema bližnjemu.

Duhovna Kćerce!

Milost Duha Svetoga neka Vas uči, posvećuje i sjedinjuje s Presvetim Trojstvom.

Šta je to s Vama? Zašto ste žalosni, smeteni i izgubili svoj duhovni polet, zanos, dobru volju i sav interes za duhovni napredak? Tko Vam je to skrivio ili dao povoda? Ne znate li, da »Vaš protivnik davao obilazi oko Vas kao ričući lav, da Vas proždre. Oprite mu se u vjeri« kaže sv. Petar.

Kćerce! Ne vjerujte nikada ni sebi ni drugomu kad se radi o vjernosti Isusu i o zlim prigodama. Bježimo zle prigode, da ne propadnemo u njima. Velika je naša slabost. S Vama se nešto zbiva, događa. Molim Vas, odmah mi javite šta je to. Kroz to vrijeme duhovno se obnovite dobro obavljajući sveto razmatranje, dnevno duhovno štivo, ispit savjesti i sveto oficije. Sve suvišno bilo s kime prekinite i čuvajte svu ljubav, svu vjernost, svu snagu i djelovanje za Isusa. Ljubite Mariju. Puno ljubite svetu majku Crkvu i svaki se dan sjedinite s njome u njezinim molitvama, trpljenjima, progostvima, sakramentima, svetim misama i svim križevima. Posebno

se sjedinjavajte u jednoj nakani, želji, nastojanju svete Crkve a to je: biti sličnija Isusu, svom Zaručniku — svojoj Glavi.

To Vam želi uz sveti blagoslov Vama i svima Sestrama

Fra Ante

Z. 14. IX. 56.

Mir i Dobro!

Draga moja Kćerce!

Jučer sam primio poslato. Hvala Vam i od Gospodina plata! Nazad 2—3 dana dobio sam i Vaše cijenjeno pismo. Hvala Vam!

Kćerce, nije nikakav dalekozor, nisam s nikim o Vama progovorio... To je dar Gospodnjih rabi Vas, radi Vaše duhovne koristi.

Molim Vas, slušajte me, jer to je sveta volja Božja. Želio bih da me u svemu slušate i svaki savjet tako provedete kao svetu volju Božju.

Vas i sve Sestre blagoslivlje, čestita i moli za Vas duhovni otac

Fra Ante

Zagreb, 18. XII. 58.

KOD VICEPOSTULATURE MOŽETE NARUČITI

PRED GOSPODINOM

Napisao J. Šimunov
Cijena 100 dinara

Pred Gospodinom
razmatrao sam i ispovijedao
vjeru
dar i milost Njegovu —
U poglavljima
o zajedničkom Ocu našem,
o Crkvi našoj
svećeniku.

I obećao sam
u spomen o. Ante Antića
priopćiti svoje misli i čuvstva.

»Sve što te snađe u životu,
sve je sporedno. Ničim drugim ne smiješ
se baviti nego Bogom. Ti moraš biti
Božji — samo Božji.« (O. Ante Antić)

SUVREMENA SLUŽBA VJEĆNOSTI — život

i rad o. fra Ante Antića, Zagreb, 1978. Str. 180.
Cijena 150 dinara.

Vicepostulatura u Zagrebu objavila je tiskani novi životopis fra Ante Antića, koji je kao redovnik-franjevac umro na glasu svetosti 4. ožujka 1965.

U knjizi je skupljena građa o životu i radu fra Antinu pa se ovaj životopis razlikuje od dosadašnjih jer je svaka misao i podatak potkrijepljen i potvrđen. Građa je raspoređena u cjeline: Pouzdanim tragovima (9—12), Od rođenja do konačnog smirenja (13—38), Životna služba (41—68), Ispovjednička žrtva i rad (71—77), Suradnik i subrat redovnica (81—102), Franjin redovnički sin (105—125), Krepotan muž (129—143), Izjava i prosudba nad otvorenim grobom (147—152). Na kraju knjige su Bilješke (153—163), sažetak na latinskom jeziku.

U osam poglavlja teksta znalački je rečeno sve što je trebalo reći u ugodniku Božjem fra Anti Antiću.

Pisana dokumentirano, knjiga se ugodno čita jer je pisana lijepim hrvatskim jezikom.

ŽELJAN BOGA

Osobni pristup fra Ante Antiću napisao J. Šimunov.
Str. 52, cijena 100 dinara.
Opsegom malena, sadržajem bogata brošura.
»Fra Ante je bio čovjek jednostavan, drag — svet.«
A svetost, uzoran život jednog redovnika prijavači suvremenog čovjeka.
Zanimljivi su naslovi pojedinih poglavlja: Bog prvi i jedini;
Oslonac mora biti Euharistija i Marija; Sveti živjeti — svetost promicati: Gospodina treba slijediti velikodušno i savršeno; Franjevačko ozračje.
Zanimljivo je, da je pisac svjetovnjak koji baš u ovim našim trenucima posvјedočuje vječne istine, silnu žedu i potrebu za Bogom.

DOBRI OTAC ANTIC

Zivotopis napisao isusovac o. Ante Katalinić Str. 150, cijena 100 dinara.

»Zahvalni smo Božjoj Providnosti što je nama Hrvatima u ovim poslijekoncilskim godinama dala o fra Antu Antića, velikog realizatora žarke ljubavi prema Bogu i žarke ljubavi prema ljudima.

Zar su te ljubavi, koje je nosio u sebi, bile dvije ljubavi? — Ne! To je bila samo jedna ljubav.

Pitate: kako to?

Čitajte životopis pa ćete razumjeti.

NAS DOBRI FRA ANTE

Kratki životopis napisao dr. Damić.
Str. 58, cijena 100 dinara.

Vrlo sažeto i zanimljivo iznio je pisac životni put čovjeka naših dana, koji je u svom životu ostvario nauku Evandželja, koji je doista svima bio sve. Fino i nemametljivo vodi pisac čitaoca od djetinjstva sve do smrti, a kroz čitav životopis provejava velika ljubav i sinovsko pouzdanje spram Majke Božje i Majke naše, u čemu je pokojnik bio doista primjer i uzor. Životopisu je pridodat niz misli i savjeta, nadenih u rukopisima ovog velikog sina svete Crkve i hrvatskog naroda, povezanih s Marijom.

U SLUŽBI OTKUPLJENJA

(Nastavak sa str. 2)

Svi smo pozvani u službu Otkupljenja

Svi smo mi, braće i sestre, kao kršćani pozvani u službu Otkupljenja, svatko na svoj način i u svom životnom zvanju. Objektivna stvarnost otajstva Kristova otkupljenja mora postati i subjektivna stvarnost, vlastita svakom kršćaninu, da bi se postigla njezina djelotvornost u konkretnom životu i radu svakoga od nas i naših bližnjih. Premda je Isus nas objektivno sve otkupio,

on nas neće spasiti bez nas, a i u spasavanju drugih on traži našu suradnju. Stoga smo svi mi u određenom smislu spasitelji i sebe i svojih bližnjih.

Tu otkupiteljsku službu mi ćemo vršiti uspravljam nošenjem svoga životnoga križa zajedno s Kristom i požrtvovnom ljubavlju prema svojim bližnjima. U tome nam je uzor blagopokojni o. Antić. Stoga naslijedujmo njegov primjer, a kod njegova groba nek nam ne bude glavna briga kako ćemo se oslobođiti križa nego kako ćemo izdržati pod teretom križa, da bismo tako otkupili i sebe i mnoge druge.

Amen!

IZ VICEPOSTULATURE

Prijatelji i štovatelji oca Antića u Zagrebu održavaju svakog mjeseca sastanak u samostanskoj kapeli. Sastanci se redovito drže u četvrtak poslije prvog petka u mjesecu. Navečer u 18 sati služi se sveta Misa za sve prijatelje i dobročinitelje Vicepostulature. Prije sv. Mise moli se krunica za sve žive i pokojne štovatelje oca Antića. Za vrijeme sv. Mise vicepostulator (ili neki drugi svećenik) održi prigodni nagovor, pročita nešto iz ostavštine oca Antića (pismo, savjet, preporku...).

Molimo sve koji su oca Antića poznivali i s njim surađivali da nam pošalju svoje uspomene i sjećanja, pisma, fotografije, bilješke... Sve što god je u vezi s našim dragim fra Antonom treba da dođe u ruke vicepostulatora.

Točna adresa:

Vicepostulatura
Vrbanićeva 35
41000 — ZAGREB

Na ovu adresu treba slati sve što god je u vezi s ocem Antićem: uspomene, bilješke, fotografije, milodare, preplate, pisma...

Mnogi štovatelji oca Antića pitaju nas kako se obavlja devetnica na čest ocu Antiću. U svojim potrebama htjeli bi se prepričati dobrom fra Anti, a ne znaju kako se obavlja. Svima odgovaramo ovdje da ne moramo posebno pisati i razjašnjavati. Prvo: naš fra Ante još nije proglašen ni blaženim ni svetim, pa ne možemo njemu na čest u crkvama moliti devetnice, trodnevnice niti smijemo u njegovu čest davati da se služi sv. Misa. To ćemo smjeti tek onda kad otac Antić bude proglašen blaženim i svetim.

A što smijemo već sada? Možemo zazivati oca Antića i u njegov se zagovor preporučiti da nam i sada, kad je kod dragog Boga, pomogne kako nam je pomagao, dok je bio među nama. Možemo to učiniti ovako: moliti krunicu, litanijske, put križa, obaviti klanjanje, slušati sv. Misu, primiti sv. Pričest, udijeliti milostinju siromasima... a sve to na čest Presv. Trojstva, Presv. Sreće Isusova, Majke Božje ili kojega sveca — a za beatifikaciju našeg oca Antića. U svim svojim potrebama smijemo uvijek zazivati pomoć od Gospodina po zagovoru i po zaslugama našeg dobrog Oca Antića.

MILODARI ♦ MILODARI ♦ MILODARI ♦ MI

U fond Vicepostulature za troškove beatifikacije doprinijeli su:

Treći Red kod Gospe Lurdske — Zagreb (200 mј.); Mila Antoš — Zagreb (200 mј.); Jela Crnjanin — Zagreb (200 mј.); Zdravka Dragić — Zagreb (500 mј.); Katarina Rukavina — Zagreb (100 mј.); Katarina Papić — Zagreb (100 mј.); Ankica Lulić — Zagreb (100 mј.); Milka Lulić — Zagreb (100 mј.); Štefanija Rukavina — Zagreb (200 mј.); Marija Kaštelan — Zagreb (200 mј.); A. M. — Zagreb (300 mј.); obitelj Borović — Zagreb (200 mј.); Josipa Živičnjak — Zagreb (100 mј.); obitelj Čepulić — Zagreb (300 mј.); obitelj Hitrec — Zagreb (500 mј.); Marija Džaja — Zagreb (100 mј.); Anica Zidarić — Zagreb (100 mј.); Jelka Margeta — Zagreb (50 mј.); Miro Sumbunjak — Zagreb (10 mј.); Mira Treurzić — Zagreb (200 mј.); Bernardica Malnar — Zagreb (50 mј.); Slavica Jakovljević — Zagreb (50 mј.); Andelka Čurko — Zagreb (100 mј.); Boženka Živković — Zagreb (100 mј.); Matija Lapov — Zadar (200 mј.); obitelj Bičanić — Zagreb (500 mј.); K. S. — Zagreb (300 mј.); Ana Grubišić — Sarajevo (100 mј.); Katica Lukić — Zadar (300); Danica Petričević — Zagreb (500 mј.); Rozika Kužnik — Zagreb (100 mј.); Danica Petričević — Zagreb (500); Zdenka Jurišić — Baška Voda (1.000); Tomislav Hitrec — Zagreb (500); Marijana Kosi — Zagreb (500); Antun Pažitka — Zagreb (500); Katica Jukić — Split (3.000); Željko s. Jelka — Slavonski Brod (300); N. N. — Zagreb (200); Ivan Jurčević — Davor (100); Blanka Mokrović — Zagreb (500); Boženka Živković — Zagreb (500); Butući Roberto — Zagreb (400); Josipa Maričić — Zagreb (100); N. N. — Trpanj (1.000); Mara Ribičić — Dubrovnik (200); Z. J. Zagreb (3.000); N. N. — Zagreb (100); Marija Škunca — Novalja (300); N. N. — Zagreb (20.000); Kata Beroš — Bratuš (1.000); Mlač dr Krešimir — Zagreb (250); Štefanija Mikac-Priher — Zagreb (5.000); obitelj Strmoli — Samobor (500); Bea Derenčin — Zagreb (500); Milica Zebić — Zagreb (500); Branko Grozdanić — Kaštel Stari (1.000); N. N. — Zagreb (200); Kristina Domjanić — Zagreb (200); Svjetlana Dubinski — Zagreb (1.000); P. Stanko Banić — Bjelovar (200); fra Nikola Gabrić — Sinj (500); Jelka Šantak — Vodice (200); Anica Bezić — Zadar (150); Pepica Radić — Rijeka (500); Slava Fečko — Pula (200); Katica Vukasović — Baška (500); Ana Dragojević — Dubrovnik (300); Barić dr Desa — Zadar (1.000); Jasna Gjenero — Dubrovnik (300); samostan benediktinki — Hvar (800); Stanka Petković — Bakar (300); č. ss. milosrdnice — Baška (200); Branko Gabrić — Metković (100); Biskupski Ordinarijat — Poreč (100); fra Silvestar Aračić, misionar — Split (1.500); fra Petar Pletikosa — Crivac (500); Fra Branko

Periša — Rim (100 DM); Vera Kulundžić — Zagreb (1.000); Veronika Primorac — Zagreb (200); Terezija Nemeš — Zagreb (2.000); Marić fra Andelko — Podbablje (1.000); Vučković fra Pavao — Otok (2.000); Slavica i Danica Pogačić — Zagreb (500); Dragica Ružić — Zlatar (1.000); Marija Zrimić — Strizivojna (500); Leon Sulić — Zagreb (10.000); Stanka Starčević — Virovitica (200); N. N. — Zagreb (1.000); Olga Dudić — Vršac (100); Marija Dorčić — Baška (100); Katica Vukasović — Baška (200); Marija Jemrić — Zagreb (500); Marija Tomašić — Baška (500); Ana Angelovski — Zagreb (2.000); Matija Lapov — Zadar (500); Matija Antić — Split (200); Anto Pranjko — Jajce (200); N. N. — Split (1.000); Ivo Sulić — Zagreb (500 Ffr); K. S. — Zagreb (500); Bea Derenčin — Zagreb (500); Marija Radić — Zagreb (150); Vinka Bačić — Australija (20 dol.); Marijana Turkalj — Zagreb (500); Marijana Kosi — Zagreb (400); Stanka Petković — Bakar (1.000); Ana Hasa — Slav. Kobaš (100); Nela Borović — Zagreb (500); Zdenka Blažeković — Zagreb (500); Slavica Pogačić — Zagreb (500); Elizabeta Šafarić — Cakovec (200); Borovec s. Celina — Šibenik (500); Olga Dudić — Vršac (50); Marija Baranović — Split (150); Adela Starc — Maribor (200); Franj. samostan — Lopad (200); Boženka Polić — Split (1.000); Judita Guščić — Novalja (200); Marija Lay — Đakovo (500); Julka Kovačević — Našice (500); Marija Palinić — Sarajevo (1.000); Beroš Vera — Bratuš (1.000); Ljiljana Babić — Bratuš (500); Beroš Milka — Bratuš (200); Kate Beroš — Bratuš (500); Kate Beroš — Bratuš (100); Marija Babić — Bratuš (200); Matilda Babić — Bratuš (100); Fila Radojković — Bratuš (100); Slavka Beroš — Bratuš (100); Dome Beroš — Bratuš (170); Milka Ivandić — Bratuš (50); Slavica Babić — Bratuš (100); Fra Silvestar Aračić, misionar — Split (2.000); Ljubica Dominis — Benkovac (500); Tanja i Đuka Werner — Zagreb (40); Antonija i Braco Stepenek — Zagreb (300); N. N. — Zagreb (200); obitelj Demšić — Zagreb (500); Bernard Štefanija — Zagreb (100 DM); M. Ribičić — Dubrovnik (200); Anka Vidović — Zagreb (100); Butući Roberto — Zagreb (500); Katica Vukasović — Baška (300); Nelly Weis — Geneve (500); Pavičić s. Imakulata — Dubrovnik (500); Viktorija Alač — Dubrovnik (500); Petković Stanka — Bakar (1.000); Fra Kruno Vukušić — Aalen (100 DM); Blanka Mokrović — Zagreb (1.000); Jelena Lončarević — Zagreb (200); Štefica M. — Zagreb (5.000); Fra Ivan Bilušić — Knin (1.000); Stanka Petković — Bakar (1.000); Vera Kulundžić — Zagreb (1.000); Anica Žagar — Zagreb (500); Danica Žamić — Kaštel Novi (500); Zdenka Jurisić — Baška Voda (500); Nella Borović — Zagreb (1.000);